

Богатство.

Нѣкой си младъ човѣкъ отишълъ при своя старъ учитель и наченялъ да му се оплаква, че му е много мъчно да живѣе, когато всичкитѣ негови другари живѣели щастливо и добрѣ; оплаквалъ се той противъ своята сѣдба, която постоянно го прѣслѣдвала.

— Ахъ, баръ да съмъ малко богатъ, — рекълъ, — както що сѣ много отъ моитѣ приятели!

— Не говори тъй, синко! — рекълъ му учителя, — ти не си твърдѣ бѣденъ и сиромасъ, както си мислишъ. Кажи ми, за колко лева би си далъ окото да ти извадятъ. ?

— За нѣколко! — отговорилъ младия човѣкъ.

— Ами за колко лева би си дали да ти отрѣжатъ едната рѣка?

— За нѣколко — повторно отговорилъ младия човѣкъ.

— Ами ногата си давашъ ли, ако ти дадѣтъ стохиляди?

Не, не давамъ ъ нито за паритѣ отъ цѣлия свѣтъ — отвѣрялъ човѣка.

— Ето, видишъ, — отговорилъ на това учителя, — ти имашъ неизмѣримо богатство, което ти далъ Богъ. Употрѣби го — ще станешъ богатъ. И то богатъ като много богати!

Младия човѣкъ сега позналъ своето заблуждение, взелъ сбогомъ отъ учителя си и излѣзълъ веселъ изъ кѣщи. Не се минало много врѣме, той се заловилъ за работа и станялъ толкозъ богатъ, колкото да си живѣе честито съ домашнитѣ и винѣги си спомнялъ за своя старъ учитель, който го научилъ на умъ.